Вершы Максіма Танка

Завушніцы

О, колькі раз прасіў я

Назначыць мне спатканне;

О, колькі раз хацеў я

Прызнацца ёй у каханні!

Ды ўсё перашкаджалі,

Калі дзяўчыне верыць,

То павадак вясновы,

То прымаразак-шэрань.

Але і я — упарты.

I каб свайго дабіцца,

Прасіў я шчыра майстра

Зрабіць ёй завушніцы.

На гэтых завушніцах

Я напісаў закляцце —

Усё, што не сказаў ёй,

А ў чым хацеў прызнацца.

Сягоння не ўцячэ ўжо

Ад слоў маіх гарачых

Ні ў час, калі смяецца,

Спявае або плача.

Ні ў час, калі прыляжа,

Змарыўшыся, змярканнем,—

Звіняць ёй завушніцы

Ўсё пра маё каханне.

Жук і слімак

Пагожым летнім ранкам

На лузе за сялом

Сустрэўся жук аднойчы

3 рагатым слімаком.

- Здарова! - жук вітае. -

Куды, браток, ідзеш

I з ракавіны хатку

Куды з сабой нясеш? -

Абцёр слімак пот з твару,

Гаворыць так жуку:

– Нямала перажыць мне

Прыйшлося на вяку.

То сцюжа, то марозы,

То навальніца, дождж,

То, часам, у дарозе

Захопіць змрок і ноч, -

Шукай тады начлегу

Пад нейкім пад кустом... -

Гутораць яны гэтак

I раптам чуюць гром.

Ударыў дождж краплісты.

I жук пабег шукаць

Дзе ў засені цяністай

Шырокага лістка.

Але на цэлым лузе

Няма страхі нідзе,

І мокры, ледзь жывы ён

Да слімака ідзе.

– Пусці, браток, пагрэцца,

Змок дужа на лугу,

Насіць за гэта хатку

Табе дапамагу.

У ракавіне шчыльнай

Вандроўнікі сядзяць.

Іх нават дождж краплісты

Не зможа ў ёй дастаць.

Але мінулі хмары,

I сонца ўстала зноў,

Жук хату слімакову

Пакінуў і пайшоў.

Забыўся пра нягоды

I не на ўме жуку,

Што абяцаў паднесці

Ён хату слімаку.

Сварка

Ты не ўгаварвайлепшмяне! Нямасягоння часу мне Глядзець, як лёд рака ўзрывае, А то восьраззлуюся я. Яшчэ не жонка я твая, — Шмат вёсен у запасе маю! Дыневядома, што і як Лепшапрануць у гэтківечар. А мне не трэба твой пінжак, Сабеягонакінь на плечы! А гразь якая! I няма Дзеабысці разоры, лужы. Пусці! Я перайду сама, Не клапаціся, мілы дружа! I не нясі, і не мілуй, А то з дарогілёгказбіцца. I асцярожна! Не цалуй!.. Ну, як з табою не сварыцца!